

NAPÓRA

az áldozat
még megkérdi a gyilkostól
a pontos időt

aztán már
csak az égi óra
szétrobbanóban

KÉZ BÁDOGCSUPORRAL

ül a csend
lócán a vödör
ének kanóca

egy kéz
egy asztal
kiásott sír a szájon

A KÉKIRINGÓ KIHALLGATÁSA

kihallgatták
a kékingót

a halántékuk lüktetett

és mosolygott
a tövis

A KÉKIRINGÓ BEALKONYUL

a kékingő bealkonyul
kisemmizettek napja fenn
lenn az árvíz egy sulykoló
elnyújtott hangon énekel

elől egy púpos biciklironcs
mögötte félpár gumicsizma
elég hogy elnyűtt képzeletem
kopár virágát eldadogja

KEZEDBEN FELTÁMAD A RÓZSA

ne félj homlokod megjelöltem
kezedben feltámad a rózsa
itt pörög a világ ujjad hegyén

akasztott liliomok sírnak
erdődben idehallik
feltámad a forrás ne félj

AZ ÁLDOZAT KAKASMANDIKÓ-KÉK SZEME

az áldozat kakasmandikó-kék szeme
puskacsőben – rád lőnek vele
szemeddel rá puska vagy te is
a néma háború az égre ránagyít
szemet szemet koporsószőgeket
csillagod robban nézd a fejedet
nem a tiéd felvarrhatod megint
leltári szám és származás szerint
aztán a szív a távirányított

működik tovább te már nem vagy ott
és megindul tested nélkül a láb
felbúsz és senki nem mondja ne tovább
csendben élsz nagy csendben szünetekkel
tükörtojás-szemével rádmered a reggel
kiabálnál de visszaüt a visszhang
torkodban az iszap keményre kiszikkad
kezed önműködő ír csak ír tovább
ökölbeszorul a muskátlivirág

VIRÁGOK ELLENFORRADALMA

legelhető virágok ellenforradalma
kirakat a nyárban pöffeteg
árvacsalán magánindulója
dudva lázadása dér
korai dér hajadon

VIRÁGOKRA VIZEL A BOLOND

virágokra vizel a bolond
ablaküveg éjszaka
mosolyod felszáll mint a pára
testem kirabolod
kiakasztott cégér a szívünk

KESERŰLAPI A SZÁMBAN

keserűlapi a számban – fecskék füstölögnek
bokrok bogarásznak – tűnődik a tó
garabolyban a gomba húsa kukacos
felfűzve a paprika akár a sortűz
hanyatlík ősze a nyár hanyatt
kirakatok meztelenül

szempárok fehérén a falon
hirdetések üvöltenek
iszapba dermedt emlékek arcomon
térkép tenyeremen
halálos ütőér halántékomon

OLCSÓ CIPŐBE FŰZVE A SORSOM

rohanok vesztembe kimondhatatlan
szavakat úzve aknamezőkön
egy gyors veréb pecsétet ejtett
homlokomon céltábla lettem
lábam már csak vonszolom
olcsó cipőbe fűzve sorsom
látom még a szembejövőket

elfordítják az arcukat
nem nem ők majd véletlenül
egy otffejtett árva, puska
és senki sem lát nem hall semmit
csak megtalálnak hanyattzuhanva
homlokomon seb helyett
veréb piszkolta céltábla

BEJELENTŐ

ábécésorrendben bejelentem
méltóságodnál magamat

albérletből reám maradt
eltékozolt hajamat

elmosott kezem előúszik
hattyút játszik elsirat

gyökeret vert szívem látod
ragadozó áhítat

ELCSUKLIK A VÍZIRIGÓ

villámverte madarak
drótra felfűzve vonaglanak
lassú tűzön a fájdalom
pörkölődik ráng dadog
pantomimba lejt a vers
énekbe csuklik visszeres
lába táncol kínjában nevet
a próbababa eltemet

jajgatást és érvelést
már csak a vijjogó hattyúkéz
hasítja a lélegzetet
hasfelmetsző testeket
dob fel a víz álarccokat
mos el az eső hull a hó
szemünkből elcsuklik a vízirigó

ELMOZDUL A FAL

elmozdul a fal
viaszosvászon meztelen
a reménytelen asztalon
alma zsugorodik

szélütött vödör
horpadt bádogcsupor
egy száj
végre bezárul

egy macska még
s már menetel a ház
hullatva a vakolatot
vak szemében hadüzenet

FÉNY LÁBNYOMAI AZ ESŐBEN

fény lábnyomai az esőben
útlevel nélkül a szél
bokrok ejtőernyőit kiterítve
hamu az égen
hull szánkba szakadatlan
kit égettetek megint?

FALRAGASZ

kérdőjellé görbült gerinccel
kiegyenesedni
ez most ami kell
megtanulhattad mit ér
a szó fogvacogva

fölötted égfogyatkozás
napot rajzolsz a semmibe
ragtapasznak
az ég halántékán
megpattan az ér
szorítsd le
kéken vérzik március

FEJÜNK FÖLÖTT BEFAGY AZ ÉG

áruló már a mosoly is
vállfán végrendelet az ing
vörös keresztet távirat
kihagy a vers
kitágult pupillán pecsét

tüntetés már az is hogy élsz
betonkert lábad alatt
s az ég
fejünk fölött befagy .

A BOMBA-ÓRA MÉLYRE SZÁLLT

visszaszámolt valaki
a bomba-óra mélyre szállt
ketyeg a tenger alatt
síron a dáiák

kifényesített szívvel
beszélő katonák
valaki felhúzta őket
síron a dáiák

ketyeg az ujjad az ujjamon
szemedben méreg a mák
egymásra sem bukhatunk

síron a dáliák

HÁJAS BÉKEGALAMBOK

hájas békegalambok begyükben ólompletyka
rotációs repülésben
szárnyuk rongyokban csüng alá
tegnapi újság
kopog a csőrük apróhirdetés

horgolásmintát tanítanak
tornaszexet kölnifelleget
mérgezett búzát csipegetnek
amiből sosem lesz kenyér

SZABADNAPOS MENEKÜLÉSÜNK

szabadnapos menekülésünk
a térképen nem található
ingázó lelkiismeretünk
földalatti tengerekben

dadogásunk közérthető
emberi nyelvre lefordíthatatlan
közhelykatonák hanyattesünk
elmondhatatlan némaságba

TESTÜNK ALATT TÉRKÉP

estünk alatt térkép
elvézünk leomló városfalak
nézzük egymást csont a csontot
ami a tájból megmaradt

sóhajt a szél dühöng a tenger
öngyilkos egy alma a fán
zuhanunk a bibliából
kitelepített Ádám a táj

TETVES TÁBORI LAPOK

túlélők
hanyatt a hóban
térképpel leterítve

izzadt katonák
honvágya
tetves tábori lapokon

sebesült vers
hordágyon
a múzeumban

SZÉGYENRE SZÁNNAK NEM HALÁLRA

ellepjük fulladásig a pocsolyát
mert az igazság rendőrért kiált
s elég egyetlen tiszta élet
s szemek tágulnak lőrések
szolgálatos fülek zizegnek
följeleni anyját a gyermek

és szégyenében elbitangol

árvák rekedt kórusa hangol
elvitatják konok hazámat
körülfércelik a számat
lepedőre besúgót löknek
ki se hallgatnak meg se ölnék
csak belöknek a pocsolyába
szégyenre szánnak nem halálra

SORSOD A CSÖND

előállított elítélt
verseid vámhivatalban
kézbesített körözőlevél
petróleumlámpa a napban

feljelentet magadat
megnevezed a magzatot
iktatják viszik vasgolyónak
rajta az ujjlenyomatod

vastapsra fordítják versedet
elítélt a kirakatban
sorsod a csönd hull a hó
névtelenül hallhatatlan

RÁZZUK A VERS RÁCSAIT RÁZZUK

rázzuk a vers rácsait rázzuk
eltávozási engedéllyel
fehér térképen remeg a lábunk
igazat hazudunk magunknak
falvédő helyett teleírt falat

BEHAVAZOTT TÁJKÉP

behavazott kápolna
szögesdrót kenyéren vízen
Mária felhasított mosolya

átlótt katonasapka
valamelyik háborúból
valamelyik faluban a falon a szegen

földdel kevert papsajtot eszem
ásom a lövészárkot készül a szilvalekvár
a háború megkésett mosolya

CSILLAGKEZŰ VAGY

kettéfűrészelt csillagok
alatt a lélek csak dadog
csillagkezű vagy földszagú
hetedízigen háború

mert a béke a végtelen
s a gyilkos úrben védtelen
s világ virág-mosolya
földgolyó fejünk tétova

felzabálnak az érdekek
fellázadnak a szétesett
fák földrészek kiéheztetett
csontvázai kísértének

tenyerünkben ott a minta
hogyan lehetne és mégis vissza
terelnek a bambaságba
jaj a folyók árvasága

itt folyik az ereinkben
boldogságon túl és innen
bomba nő a szíveinkben
halálhozó hiteinkben

a földről száműzött mosoly
idegen űrben tántorog
homlokunk hajunk lángban áll
nincs már személyes halál

mert annyi szomorú kis ország
fulladtn felköhögi sorsát
és apja átluggatott zubbonyában
világgá indul a porban az árva

az úton végig kések kísérik
indulna haza szeme bevérzik
és ott halad már ahol a holtak
új háborút gyakorolnak

koponya támad koponya ellen
hogy tömegsírban hazát leljen
kifogy a holt az otthonából
és a végtelen olyan távol

pedig itt van a tenyerünkben
csillagalakú két kezünkben
sejtjeink építnek boldog testet
mégis csak az énekelhet

aki magát halálra szánja
puszta szemmel néz a lángba
pusztítja sejtjeit a versért
hogyan az igazság kitessék

kettéfűrészelt csillagok
alatt a lélek csak dadog
csillagkezü vagy földszagú
hetedízigen háború

ÉLETEM ELÉD KITERÍTEM

életem eléd kiterítem
látható minden hadmozdulat
dadogó katonák ágyúk mögött
háromszáz éves reményem felett
ne lépj szembe velem
élesre töltött fegyver a szemem
késpenge arcom
kihasítom az időt; védj magad
őszül a mezőm feléltem halálom
félelem életem is neked mi marad?
kergezz szelet elém fordíts szemközt
szuronyt szuronyra elszánt az arcom
idegen hómező a hazám

HÁTTAL AZ ÉGNEK

én nem találok ki csodákat
a kisémmizetteknek – látnak
arcom az arcuk kezem kezük
megváltókból már elégük

nem kenyeret – földet esznek
vádíratot nem keresztet
löknek a számba – halállal hálnak
szalmazsákon háttal az ágynak

háttal az égnek széllel szembe
nehéz járással jönnek egyre
árvíz a kútból – elsodorva
leégett reményt – jönnek sorba

tarkójukon a történelem
szuronya – elesnek velem

HÍD-HONFOGLALÁS

úzve üzelve híd alatt hídon át
cipelve élőket holtakat
zászló-szütyővel hegynek fel völgynek le
árral szemben a Duna mentén
sorompó alatt hajóval párban
hajóval szemben integetnek a fák
micsoda országjárás köszön a sofőr
tégla cement kavicshegyek
gyalog az Árpád-híd alatt
gyalog az Árpád-híd felett
honfoglalásom hazakísér
harangzúgással beköszönök
helyed keresem s hiányodban
ma is megtörülközöm

ISA POR ÉS HOMU PÁRBAN

ahogy érkeztem úgy megyek haza
lehajtott fejű napraforgó
mindkét szemem kipereg
kiszáradt kút szomjat sem oltó

ami maradt a puszta lét
kiporciózva napra nap
isa por és homu párban
éltem és írtam mint a rab

KIVIRÁGZIK A KÖNNY AZ ESŐBEN

kivirágzik a könny az esőben
testvériség ez is
vallatják szemeinket a neonok
kerékbetör a szél

az úton kiszégezett kezeink
izmaink lázadása leveretik
testünk vettetik száműzetésre
egymás leheletéből

A MEGVÁMOLT VERS

az a kiakasztott test
nem a mi életünk
az a reménytelen folt a szíve táján
a verset vérzi be

elvéző versek térképein
őrkdünk – hídjelentés
a lélegzetünk – érverésünk
az évszakhoz képest szabálytalan

az a kiakasztott vers
nem a mi életünk
az a reménytelen folt a szíve táján
testünket vérzi be

fejtől lábtól

a történelemnek nevezett
csíkos matracon
lábtól fejtől

a tiszta ész poétái
derékig sárban
a határon innen és túl
hóesés

megvámolt vers
haldoklása a hóban
nem a mi életünk
havazás a házban

túléljük
saját haldoklásunkat
sorompó zebra zuhanás
igazoltatás nélkül

NAGYPÉNTEK

van még egy vers
a végső
vádirat
szorongó szalmazsákok közt
kisgyerek a rab
katonaruhában koravén
tudja nincs remény

élőtől élőig menetel

hátizsákjával jelen
ravatal mellett ravatalon
kihullott foggal fiatalon
vigyázállásban – vádirat
a végső
gyerek a rab

NAPOM KIHUNYT

napom kihunyt bányába szállok
ahol hallgat az elítélt
ziháló tüdővel napra vár
s maga sem tudja már miért

szülőföldem tövisvirág
bányába száll hol nincs haza
magam vagyok és elítélt
hazátlanok sírfelirata

ÖNARCKÉP TÖBBESSZÁMBAN

mintha a lélek
engedélyezve lenne
de csak a lélegzetem

galamb torkában megalvad a dal
vérzik a vers
végeznek velem

a tenger is csak térdig ér
nem láthatlak
nincs szemem

ÖNARCKÉP TÁJJAL

dadog a dagály
galamb torkában megalvad
kinek van szava a kőhöz?
vérezik a vers
nem hallják – belehal

szájpadlásra ragad a nyelv
sirálysikoltás –jeltelen
a tenger is csak térdig ér
nem láthatlak
nincs szemem

KÉRDŐJELLÉ NYOMORODVA

kérdőjellé nyomorodva
lassan kúszik egy mondat a hóban

haza – mondja még de hátra
löki a hóvihar s már árva

befagy a szeme vakon mondja
az utolsó szót s már a fagy foglya

tetves testek közt hanyattesve
kérdőjellé feketedve

KENYÉR A MI HITÜNK NEM A VÉR

kemény ki nem hagyuló kezek
a tenger színe nem a dér

nem legelhető le a jövő
kenyér a mi hitünk nem a vér

éhező kezek forradalma
tenger lázadása rokonom
kivilágítom koponyámat
égre táviratozom

fogak közt elvérző szavak
szemek szövetsége csönd
tenger a kéznek kéznek a föld
vigyázzban állva visszaköszön

ÁTLÓTT HATTYÚTOROK

táncritmusra a félelem
próbababa énekel
festett haja szalmaláng
elfeketedik a szánk
a szerelem is szigorú
kipontozva a háború
kérdőjel vijjog a jelen
gerince, púpos történelem
a festett arcon végigcsorog
a vers átlótt hattyútorok

MENEKÜLŐK HÁTRAFELE

mint aki alszik úgy érkezel
felnyitod kezed koponyád
nincs otthonod megterítek
merjük a kanalat mintha ennénk
menekülők hátrafelé
ahol már nevünket sem tudják

JÁRVÁNYOS DADOGÁSBAN

I
újságpapírnyelven
beszélgetnek a barátok
észre sem veszik
hogyan nem értik egymást

II
rizsporos
káromkodások

III
a belső lehallgatókészülékek
berekedőben

IV
már csak a csend világít

ÓLOMFELTÁMADÁS

kiáltok utánad fölhasad a szám
bevézrik az ég
elszáll a galamb a szememből
kiköltözik ablakomból a nyár

elered minden utánad
a csapból hozzád folyik a víz
repül az ág
vérző hasával a párna
indul éretted a cipőm
szívdobogással a székek
áhítattal a kenyér
alázattal a ház előtt a fák
dobszóval a jegenyék
semmim sem marad
hozzád költözik arcom is
a reggeli újsággal kibontod
s nézed halálosan
az ólomfeltámadást

A CSEND KIHALLGATÁSA

lábunktól sebes lesz a föld
sáskapotrohok a szívben

a csend kihallgatása
száműzetés a szerelembe

kivégzés előtti csend puskaropogása
szemekre célzó szemek

a szégyen rúzsoltjai
utca ölében rothadás

átkelés a végtelenbe
csend szünetekkel

CSENDRE ÍTÉLTEK

minden esőben ott ázom veled
minden kerítésen falragaszon
viszed a levelet jön a postáskocsi
mosolytól kiütéses arccal
ülök egy félbeszakított mondatodban

mint a csendre ítélték
barátok vízállásjelentése
naptárba zárt lélegzetünk
s az elkobozott tenger
a telefonban

FOGAINK KÖZT FÉLELMETES A CSEND

ha már a maradék erő is elszivárog
a szerelem roncstelepén
akkor hát emelt fővel
fél a megácsolt magányra
mert fejet nem hajtunk
hajunk lázadó füve
áthasítja az áruló eget
fogaink közt félelmetes a csend

HALLOM A FÖLD SZÍVHANGJAIT

szeretők közé szakadékot
hogy meg ne foganjon az ige
gondolatelhárítót
a háztetőkre

hallom a föld

szívhangjait

A HARMADIK

két test
a többszám tébolyában

hármán vannak
a harmadiknak nincs neve

csak jelen van
minden mozdulatban

elmondja
kettejük hallgatását

JÁTSSZUNK HALÁLT

játsszuk azt hogy megszerettél
játsszuk azt hogy itt vagyok

játsszuk azt hogy megérkeztél
játsszuk azt hogy meghalok

*

tornyot raktam tisztaságból
meg se látod hogy elveszek

ne legyél ha nem vagy velem
ne legyél s én nem leszek

*

játszom gyönyörűm játszom újra
mint aki mindent eltemet

kialudt házat kihúlt hazát
szívemben a szörnyeteget

A DÉLI HARANGSZÓ SZERET

szertetóm mosoly az almafán
megérik és lehull a porba
poros lábbal mehetek
előregyártott koporsóba

akasztott harang szerelme
a déli harangszó szeret
bárhová megyek utolér
félreveri a nevemet

nevem éppen annyit ér
mint egy mosoly az almafán
megérik és lehull a porba
mintha a harangszót hallanám

LASSAN HALOK MEG LÁBTÓL FÖLFELÉ

hétfő kedd szerda csütörtök
hiányod sortüzében állok
lassan halok meg lábtól fölfelé
köldököm következik
a mellem a vállam
fejem még utánad fordul
aztán már csak két szemgödör
párban

LENNÉK VÉREDBEN FEHÉR FOLYÓ

lennék véredben fehér folyó
elfogynék lassan veled
lennék bordád közt félrevert harang
lennék utolsó lélegzeted

LÓTETEM MELLŐL

szemérmes vagyok – látod hiába
vágattál át a kocsmán velem

lelkeden a kötelet megoldom
megkegyelmezek – kegyelmezz nekem

ha háború hát legyen az
de célok én is védj a szemed

megalvad az ég – hiába
lehelek rá – megalvad velem

kancsalítok – keresztbe jár
a huzat a házon – nem hiszed

hogyan otthonod lettem – kitalálod
szemem –játéknak elviszed

hazudok neked házat hazát
hóemberre télikabátot

kitágult szemű hópelyheket
hazahozom neked apádat

a lövészárokból megjövök
csontomról lóg a hús – bekopogok

szíved vermén – kilincsrefagyva
engedj itthalnom – itt vagyok

A NAP HELYÉN ZIHÁLÓ SZÍVED

a nap helyén
ziháló szíved
komiszkenyér a tél
ma sem szeretted meg
ujjam hegyén a vér

UTAZÁS A SZERELEMBE

fateknőbe a tengeren
köldököd csillaga alatt
lepecsételt kiáltás sebhelye
úszó világok kétségbeesése
ment ki
a szerelem fogsorából

ÜTEMES TAPSBAN VÉDTELEN

államosított szerelmeink
bedöcögnek a végállomásra
házkutatás a mellhártyák között
torkunkba lökött idegen szavak
emlékek között otthonok
kifordítva mint a zokni
áttetsző üvegbura alatt
összeragadt szeretők
kopogó kenyéresőben
ütemes tapsban védtelen

tojáshéjnyi égre se futja
előlegnek ott a remény

kék vajdlingban megkopasztva
árva jövő az ölükben
és nem nyílnak szóra a szájak
mert vallatás a vallomás is
hát csend van temetőkerti csend
államosított szerelmeink
néma végkiárusítása

VAKÍRÁS

száműzött szemed
száműzött szemem

kopasz karácsony
kilakoltatott koponyák

vakírás

szemgödör-haza

AKI ÉHES CSINÁL CSODÁT

fennakad a naplemente
most megfogytunk hát nem megy le
mint két farkas nézünk szembe
vonítunk a végtelenre

aki éhes csinál csodát
megkölykezett tál vacsorát
iszik is rá uram bocsásd
három tenger borkorcsolyát

én a csudát csak csudálom
se nem igaz se nem álom
a nap útját végigjárom
s magam a földnek ajánlom

BÖLCS A SZAMÁR TÖVIST HARAP

a szamaras taligája
fönnakadt az ecetfába
most lett Bumbuj Sanyi árva
szamár lett a mostohája

bölcs a szamár tövist harap
nem lehetne már szamarabb
fölötte egy kis égdarab
hullni készül mégis marad

MINTHA IDŐ NEM IS LENNE

mintha idő nem is lenne
ülünk Dózsával szemtől szembe
földre csorgó szemével látunk
megvakulva sincs látomásunk

szavunk sincs –torkig mocsárban
lábunkban is csak bujdosás van
hátrálunk mintha moccanatlan
elfelejtjük a jövőt lassan

MÁRCIUS

szemünket sarkig kitarjuk
szellőztetjük szennyezett szívünket

Petőfi-piros a nap
ujjunkból fenyőág fakad

szemünkből havazik a haza
havazik havazik
haza

MIKES

a vándor-szó
homokba hull

fönn fönn
a föld

látható
csak lakhatatlan

itt lenn
szó a szó

értelme fenn van
száll a porral

MÉHEDBŐL KILÖKTÉL HAZÁM

méhedből kilöktél hazám
lábamnál fogva felemelnek
ordíts – pofoznak
anyám ágyéka csupa vér

karomra számot ragasztanak
lemérnek
tejet okádok
anyám melléből ömlik a vér

AZ UTOLSÓ VACSORA ELMARAD

I

józan latrok közt részeg Krisztus
tengerbe fúló keresztfával
Mária könnye tengerbe ömlik
a sziklát senki sem görgeti el
betiltatott a feltámadás

II

az utolsó vacsora elmarad
szétszórattak az apostolok
csak Júdás terít szolgálatkészen

III

Heródes megöli saját fiát

IV

jászolért sorbanálló Máriák

PARANOIÁS HERÓDESEK

paranoiás Heródesek
kirúszozott szájjal
paranoiás kisdedek
kést dobálnak a fába
felköttenek a fára

MÁRTA ÉS MÁRIA

Nagypénteken
az óra elhallgatott

egy rab
turistaúton

bányalégben
a másik

az asszony:
Márta és Mária

ÜSTÖKÖS-ÓRA KETYEG

Mária méhében meggörnyed az ige
szerelem roncsol roncs-hazát
bárány csontváza vacog
penész éjszakát

jóslat a tarkón: leltári szám
kisdéd hátán pecsétnyomó
kivilágított barlang a tüdő
alkohol lángol gyertya a hó

elkékült jelszó sziszeg
torokba ültetett szemafor
öngyilkos villamos visít
feltámadás falragaszon

kezdődik az időszámítás
üstökös-óra ketyeg
csalán közé aprítva néznek
ránk csecsemőszemek

HERÓDES NÉZI A CSECSSZOPÓKAT

Heródes nézi a csecsszopókat
ad nekik enni véres holdat
kettéfűrészelt koporsóban
csecsemőszájban véres hold van

veri az ég a verhetőt
esőből szürke szemfedőt
terít a kiterített arcra
holdra szegezett szem az arca

Heródes haja kiondolálva
rúztól összeragad a szája
szaturnuszgyűrű puffadt ujján
szájába rajzolva véres villám

vérzik a nap szíve vérfolyó támad
elsodorja a jajgató jászlat
jászolban porcelán kiseded ébren
kétezeréves népmesében

Mária minden hajaszála
gyökeret ver földbe fába
barmok a vérben térdreesve
középkori képre festve

fecskék kigyúlnak földrehullnak
az égen piros halak vonulnak
Heródes kitömött koponyája
kiállítva királyi várba

nézik a koponyát elevenek
őrzik a koponyát fegyveresek
tetőtől talpig vasfeketében
álomtalanul állnak ébren

alattuk a föld fellázad
szakadék nyílik szakadék támad
Heródes híres koponyája
kettéreped hanyatlik hátra

TÜDŐDÖN ÁT AZ ÉSZAKI SZÉL

guggolsz a magzatburokban
tüdődön át az északi szél
homlokod mögött hadgyakorlat
két kéz a mennyen hozzád beszél

fejjel buksz a szalmaágyra
ordítsz hogy úszni van jogod
fölötted egy másik égen
egy tejcsepp pirosan fölragyog

KATONÁK SZERELME KIÉGETT SZALMAZSÁKON

katonák szerelme kiégett szalmazsákon
megerőszakolt hajnal lódög a láthatáron
pléhtányérban gyerekek megrontott mosolya
almát hoz egy pattanásos katona
szántja a katona körül a házat keríti
istenem ne vedd el szegényember tehenét
szántja a katona körül a házat keríti

fújja a kisanya a jászolban levesét
halottak kerítése keríti a házat
lavórhasú kismamák ökröndözve szállnak
lyukas a kémény kilátszik a kútgém
golyóban golyó énekel
pocsolyán a hártya szemünk ablakában
rozsdás pókháló kitelel

MENEKÜLŐ MAGZATOK

menekülő magzatok
kiúzótt anyaméhben
megőszülnek
mire
megszületnek

MINDENNAPI BÉKESSÉGÜNK

halotthamvasztó háztető
égő házban a csecsemő
árva árnyam festett falon
és nincsen nincsen oltalom

mentsétek meg az életet
egymásba kapaszkodó kezek
támadjon fel a temető
égen a nap az éltető

mindennapi békeességünk
legyen még ma édes étünk
gyermekeink gyöngy-szeme
virág-jövő ígérete

minden idő a miénk
ránk nyitja szemét az ég
földre ülünk boldogan
csecsemő-csönd: béke van

PASZTELL

kisanyák dalolva ásítóznak
ballag a tehenekkel haza a por
kisszéken karóba vénasszonyok
meghalt bólogatnak meghalt
tejessajtár felborul a lábuk között
hazatér a folyóba a víz is
ráfekszik a tájra a csend
fiút szül vagy halált

VÍZSZINTES KÁROMKODÁS

ráfagy a por az útra
ráfagy a szemre a szerelem

hát ezt is megengeded Uram?
kicsapod a lelkeket legelni

kicsírázik a krumpli reggelig
kinő a templomok szakálla

HADÜZENET A HALÁLNAK

zuhog a jégeső ártatlanul
elsötétítem szememet
kérdőjellé kuporodom
bűnös vagyok: elesett

a nagy fehér kasza csöndben
fölegyenesedek
göröngyöt lökök az égre
élő hadüzenetet

mióta tart a hadiállapot
nem számolom az éveket
csak állok mint a hadirokkant
a sarkon csak nézem élek-e

befordulok – ha szembejön
valaki – ártatlan vagyok
szememből hull a jégeső
nézem a földet mint a rabok

ITTHON

álmomban Zilahon jártam
megöleltél szépen
újjászüllek ha akarod
megáll az óra az égen

és nap és hold és csillagok
mind a kisdedet nézik
Mária kicsi kötőjében
mosolyog s a föld se vérzik

SOROZÁS HÓBAN

azt álmodtam hogy éltél egyfiam
mostam véres melegítődöt
besoroztak meztelenül

állítom magam katonának
fiam árvája szemedből számúzótt
besoroznak meztelenül

(1980. március 21.)

SORSUNK KETTÉTÖRT ZSÍROSKENYÉR

ettem földet ettem halált
meztelen szívem fölhabálják
hazára kiéhezett árvák

Ady árvái bányalégben
lakozván egymás szemében
életfogytiglan számkivetve

sorsunk kettétört zsíroskenyér
vagyok föld alá küldött levél
írástudatlan HGírástudatlan

(1980. március 21.)

SZÁLL AZ OTTHON

száll az otthon s a földbe hull
kiszárítja a szót a szél
áll az ember egymagában
küszködik még már nem remél

gondja ütött vödör a kútban
szomjazik inna nem beszél
lesodorja a kútkávaról
a pöttyös bádogcsuprot a szél

VISSZHANGTALAN KÚT A SZÁM

visszhangtalan kút a szám
árvák a kezeim térdem dadog
ölemben dudva vadcsalán
virít az ősz szemed alja
megvakított kráter
melled fűvén a dér
mellem haván a dér

LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE

sárral tapasztott ég az arcod
szülni tanít földszagú szemed
ablakot társz a menekülőnek
repülje szabaddá magát
hazává halsz lélegzetünkben
lépésről lépésre élsz tovább

(Forrás, 1981/2)

INGÁZÓ BÖLCSŐVEL

zabiverseket szülvén szalmazsákon
válok visszhanggá süketek között
szilágysági konttyal Petőfi-pirosan
árva menyasszonyod Hazám

ingázó bölcsővel tövisháti
bogánccsal hajamban kékingó
erekkel halántékomon csontig feketében,
szememből havazik a haza

barátságok búvópatakában
szemmel beszélvén álmodván magyarul
anyafölddé magam pipacslázadásban
szivárványra feszített menyasszony

(Forrás, 1981/2)

NÉGY ÉLBÁNYÁSZ FEKSZIK NÉGY VASÁGYON

rokkantan negyvenévesen
mert mit meg nem tesz az ember mint a bogár is
azért a falat kenyérért amit már meg sem ehetik
mert hazamegyen meghalni
mert bemegyén az ember a mi népünk a föld gyomrába is
azért a falat kenyérért amit már meg sem ehetik
mert hazamegyen meghalni
mert mikor három napja áll térdig vízben étlen szomjan
látja hogy zöld de rámondja hogy kék
mert mit meg nem tesz az ember mint a bogár is
azért a falat kenyérért amit már meg sem ehetik
mert hazamegyen meghalni...

(Jelenkor, 1980/9)

HOLDBA HANYATLIK A NAP

csillag-kórók üszkösödnek
holdba hanyatlik a nap
mintha mindig otthon lennék
csont-fehér a virradat

jön a halál behívója
kifordított zubbonyban
mintha mindig éjfél lenne
minden harang otthon van

jön a halott énekelve
égi bortól józanul
kifordított zubbonyában
menetel ártatlanul

(Jelenkor, 1982/1)

ADY INNI KÉR

Luca napján a szék megáll
világ végállomása
Diósd babonák bölcsője
Ady árnyéka legyen áldva

tüzes kerek kerekednek
szomjas a kút Zilahon
kisdiák jár a Meszesen
csend-csösz kaszál az avaron

elbitangol a nagyharang
hangját Óbudán hallani
az emberéletnek felén
zsoltárra szomjazik Ady

(Jelenkor, 1982/1)

CSONT-KIRÁLY

kisdetek küllőkerek
ég-anya hasában
csillagkanóc füstlög
hold udvarában

Göncölszekér a Szamoson
Csont-király világít
a mélyben üstökös-hadsereg
nem tudni ki járt itt

mutatóujj a kopjafa
kiszáradt tölgy az égen
még minden megtörténhetik
fekete nap szemében

(Jelenkor, 1982/1)

MALOM A SZAMOSON

a Tejúton bivalylábnymok
napraforgó-lázadás készül
a Rákóczi-hegy megsüvegel
vízikerékbe törve élünk

fatemplom térdel feketében
kolompok kísértenek árván
Rákóczi patkóját keresi
a Szamosra hajló szivárvány

gyermekláncfüves Krisztusok
lángoló klottgatyában
kendertiloló Mária
forog forog az árban

(Jelenkor, 1982/1)

MÁTYÁS LOVA

a szobor él
az ember áll
hollólobogós
a nyár

a bástya áll
az ember ül
csajkában kanál
feketül

még hív a hó
de csontliszt szítál
hadbavonul
Mátyás király

serege szó
fekete nyár

patkónyomára
csontliszt szítál

(Jelenkor, 1982/1)

A BETŰKIRÁLY

átvérzik a gézen
a betűkirály
ólomba öntött város
lábainál

Heródes lakkcipőben
feje ingára jár
körbe körbe
a betűkirály

vastaps nyakában
újévi sál
papíron sétál
a betűkirály

ólomkatonák
órája jár
kiszedve ma is
a betűkirály

sajtóhiba
az idei nyár
korrigálja
betűkirály

Jézus tarkóján
leltári szám
sittrevágja
betűkirály

újságpapíron
új bomba-bál

bomba-megnyitó:
betű-király

sorbaáll ezerév
tél már a nyár
ólom havazik:
betűkirály

(Kortárs, 1982/2)

FÁZIK A HAZA

fázik a haza
hull a vakolat
menyasszony
szemfedő alatt

eső se sír
csak hó hebeg
szembekötik
az elítélteket

szobrok már
bronz a hajuk
szólnának még
bealkonyult

vér havazik
fázik a haza
koporsó úszna
nincs hova

(Kortárs, 1982/2)

TENGER LENNÉK

három napig zúgott a tenger
testemben és hullt ránk a hó
felmosolyog méhemben
Európa pici embrió

tenger lennék de jön a hóhér
arcon csokol és mosolyog
belefonnyad a csecsemő arca
méhem farkastorok

(Forrás, 1982/5)

ÖT UJJAM ÖTFELÉ KIÁLT

öt ujjam ötfelé kiált
déli harangszó a neved
füst a fű csontváz a fa
déli harangszó a nevem

nézzük egymást csont a csontot
ami a tájból megmaradt
koppannak a fáról a földre
megözvegyült madarak

(Forrás, 1982/5)

HATÁRON TÚL A FÉLKAROM

csak hallgatunk és hull a hó
a díszletekre jeltelen
határon túl a félkarom
én ellened te ellenem

mintha a földnek feje lenne
átlótt tarkó a nyakamon
én ellened te ellenem
határon túl a félkarom

(Forrás, 1982/5)

ELÉGIA

csak rámlehel
s már nincs jelen
két semmi közt
a végtelen

megszólítnám
de szégyellem
vacog magában
védtelen

én meztelen
ő vértelen
két semmi közt
a végtelen

(Forrás, 1982/5)

FELAKASZTOM EZT A VERSET

felakasztom ezt a verset
magam helyett és belehalok
fordítsátok visszájára
így olvassátok színvakok

hull a hó és magamra hagy
s a diósadi szekerek
szülnek szülnek koraszülött
kiadhatatlan verseket

vers-zabálók vissza a sárba
rágjatok lapilevelet
én lelépek a dobogóról
felakasztott vers leszek

(Forrás, 1982/5)

NAGYVÍZ

mikor a kutakat leszögezték
megáradtak a nagy vizek
felhasadt számból zuhog az árvíz
felpuffad az emlékezet

gondold meg annyiszor meghaltam
hogyan nem tudom már hányszor éltem
a nagykabátom régi még
de szülőföldem fölcseréltem

kiszáradt nagyfa áll a dombon
reményt tátogok víz alatt
egy-egy elkékült kézfej lábfej
ágai között fönnakad

két ázott szárnyát kiteríti

a tüdő a napra ziháló: remény
akasztott erdő bokája csattog
úszok szemed tengere felé

felszántja a Szamost a szél
hogyan élek még már annyi csak
mint örvényben forgó faág
s az ár fölöttem összecsap

felhólyagzott fényképeken
kiszúrt szemű nagyanyák
fejük felett megöszülnek
vigyázzállásban a fák

hosszú sörénnyel úsznak az árban
üstökösök izzadt lovak
ráhorkannak az elmúlásra
lehunyt szemű házak alatt

jönnek a dézsák lepedővel
ölükben lúgmosta kezek
kereplők elmerülőben
leborotvált fegyencfejek

fel-felbukva ráugatnak
a holdra harapnak vizet
szemükbe tágul a szabadság
árral sodródó sziget

felmered egy szálfá ujjá
árnyéka égreragad
a vízcseppek a napba szállnak
mint a költöző madarak

(Tiszatáj, 1982/5)

TORKOMBÓL A FÖLD BESZÉL

a homlokomon húzott határt
elmossa a Szamos a szél
benövi a kövirózsa
torkomból a föld beszél

a hazudni nem tudó haza
a hontalanok igazát
mondja: Mikes halhatatlan
iszapba fagyott lábnyomát

(Tiszatáj, 1982/5)

EURÓPA ELRABLÁSA

kegyetlen bika fölött saskeselyű
árva fecskék letiporva a porban
hajánál fogva vonszolja az asszonyt
pestisen dögvészen mocsáron át
földrengés alatta jégeső fölötté
dülledt szeméből patakban ömlik a vér
folyók megáradnak halak kipusztulnak
elhullnak öregek gyerekek
kerítésre ráfestve a múzsa
tejszínhabos torta trombitál
mézeskalácshuszárok hadba vonulnak
kifeszített dróton dobszóra hetykén
szelíd búza ledöntve szerelem kiterítve
szabadságtól csak a szobor marad
jönnek a tengerek felzúdulnak a partra
kivetik a puhány medúzát döglött sirályokat
hófehér koponyák kisgyerekesontok
vakítnak a nap helyett
csillagok szertebitangolva szemük lehunyják
vaddisznócsapat csörtet diófák között
szelíd mókus kitömve galamb plakáton
a szívárvány a nők szoknyájára költözött
szeretők halálos erkélyen kezükből kipereg a rózsa

szamártövis csalán kóró virít
feltúrva a láp is békák lepik el a földet
kisdedek ágyára másznak asszonyok nyakán pióca
kopaszok lesznek a kamaszok szívükben kakukkos óra
túrja a földet a bika kegyetlen szerelemmel
tiporja asszonyát halálra gyötrelemre
haldokló szarvasbögés visszhangzik elnyújtva hosszan
pókok gyíkok gyülekeznek
felvonulnak ellenük pelyhes kiskatonák
és zuhog az eső Londonban Párizsban és Svájcban
bika szarván a vak nap s a hulla-hold
országutak összegubancolódnak
az úr túlsó felére menekül a tejút
a földön infarktus járvány kiütés gyász van
csillagpatkós a bosszúálló lábnyoma

(Tiszatáj, 1982/8)